

MISSISSIPPI SEVEN LIVE AT STAMPEN, LOUIS AND NALEN

1) *My Honeys Loving Arms*, 2) *Blue and Broken Hearted*, 3) *It Had to be You*, 4) *Emaline*, 5) *Melancholy Blues*, 6) *Nevertheless (I'm in love with you)*, 7) *I'll Be a Friend*, 8) *Try a Little Tenderness*, 9) *You Do Something to Me*, 10) *Says My Heart*, 11) *When Somebody Thinks You're Wonderful*, 12) *Hard Hearted Hannah (The Vamp of Savannah)*, 13) *When I Grow Too Old To Dream*, 14) *Wrap Your Troubles In Dreams*, 15) *Sugar Blues*, 16) *So Do I (Bel Ami)*, 17) *June Night (Just Give Me A June Night, the Moonlight and You)*

Bengan Jansson, kornett och "bandleader", Anders Alm, altsax och sång, Hans "B-garden" Brandgård, trombon och sång, Gösta Colliander, piano och accordion, Christer Wiklander, banjo, Lars Ireblad, sousaphone, samt "Captain" Bertil Ekman, trummor och sång.

Inspelad på Stampen i Stockholm den 13 oktober 2011, på Louis i Stockholm den 15 november 2011 och på Nalen i Stockholm den 19 november 2011.

Egen produktion M7nr 2

"Mississippi Seven arbetar med återvinning av golden hits och happy, snappy tunes från den bitterljuva epok då hot jazz spreds via hjulångarna på Mississippi-floden till lönnkrogar, revyer och ballrooms i Chicago och New York. M-7 startade 1992 som husband på Norrtälje jazzklubb. De korades 1998 till Svenska Mästare i gladjazz. Hans Brandgård och Anders Alm har även tilldelats Armstrong-stipendiet."

Så långt texten på CDn. M-7 har nu släppt sin andra CD. Den är som framgår inspelad vid olika konserter. Av en ren slump satt recensenten i publiken vid ena tillfället helt ovetande om att inspelning pågick.

Hur ska man klassificera M-7:s musik? Det är inte dixieland och inte heller New Orleansjazz. Snarare tänker man på tidig Duke Ellington och King Olivers Dixie Syncopators med flera. Alltså klassisk jazz i ordet rätta bemärkelse.

Många av låtarna på CDn är sådana som sällan eller aldrig hörs på jazzställena i Stockholm med omnejd. M-7 spelar mestadels i ett mediumtempo. Så ville kanske den dansanta publiken på 1930-talets klubbar i Chicago och New York ha det. Detta tempo passar även idag för den inte helt purunga publik som uppskattar och ibland även dansar till musiken, t.ex. på Louis.

Frontmän i M-7 är Anders Alm och Hans Brandgård. De är båda utmärkta sångare och matchas flitigt. Tyvärr anges inte på fodralet vem som sjunger i vilket nummer utan det får lyssnaren räkna ut själv. Jag har identifierat Anders Alm som sångare i bl.a. *You Do Something to Me* och *Hard Hearted Hannah*. Hans Brandgård tar ton i t.ex. *When Somebody Thinks You're Wonderful* och *Sugar Blues*.

Förutom sånginslagen är det Alm och Brandgård som tar de flesta solona. Anders Alm har några mycket melodiösa solon i *Blue and Broken Hearted* och *It Had to be You*. I den sistnämnda tyckte jag mig höra hänvisningar till *Confessin*. Hans Brandgård tar ton med trombonen i t.ex. *Emaline* och *Melancholy Blues*, i den sistnämnda även med ett intro.

Kapellmästaren Bengan Jansson släpper generöst fram sina medblåsare. I flertalet låtar nöjer han sig med att leda ensemblespelet. De solon han levererar går inte av för hackor. I *When I Grow Too Old to Dream* har han ett mycket fint sordinerat solo. Han spelar den gamla souklassikerns *Try a Little Tenderness* utan hjälp av Alm och Brandgård och med sådan känsla att Otis Redding troligen fallit i tårar om han hört

den. Nog bör de som delar ut Armstrong-stipendiet ha namnet Bengan Jansson i åtanke nästa gång.

En bra rytmsektion ska inte märkas när den fungerar men saknas när den inte fungerar. M-7:s rytmsektion saknas inte. Den tar inte heller över utan stödjer frontmännen perfekt. Ingen av de fyra i kompet tar något eget instrumentalt solo. When Somebody Thinks You're Wonderful är det dock ett intro av Ireblad på sousaphone och Wiklander på banjo. Ekmans variationsrika trumspel kommer särskilt till sin rätt i When I Groow Too Old to Dream. Colliander levererar ett stadigt komp från pianot. Ett särskilt plus till hans insatser på accordion i June Night. M-7 har alltså blivit Svenska Mästare i gladjazz. Ordet gladjazz används av en del "modernister" för att klassa ner en viss sorts jazz. Men visst får jazz vara glad! M-7 spelar huvudsakligen glad jazz även om de inte är främmande även för att spela blues.

Denna CD innehåller mycket glad jazz och många höjdarnummer. Om jag ska välja ut tre nummer framför de andra så blir det Hard Hearted Hannah, So Do I och June Night. Men smaken är som bekant delad.

Som nämnts satt jag i publiken vid ena inspelningstillfället. Mina applåder hörs därför på några ställen på CDn. Jag applåderar även när jag lyssnar till M-7:s musik hemma i min stereoanläggning.

Nils-Bertil Morgell